

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: HIEMVEE. (I Fraværelsen), af 'Digtninger, Første Deel', 1811

Citation: Oehlenschläger, Adam: "HIEMVEE. (I Fraværelsen), af 'Digtninger, Første Deel', 1811", i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter I*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 83. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-oehl01val-shoot-workid67113/facsimile.pdf> (tilgået 16. september 2021)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter I

Bred ud din Røst, o Orgel! som et Hav,
Og lad den tone over Evalds Grav.
Kald med din Straale frem, o stærke Sol!
Ved Issen mangen lille Martsviol.

Mod Himlen stegst du, fromme Cedertræ!
Sødt slumre du da nu i Kirkens Læ.
Lad Stenen synke meer alt Aar for Aar,
Dit Navn dog blomstrer i en evig Vaar.
Længst foer det fra sin sørgelige Vraa,
Og funkler nu en Stierne fra det Blaa.

HIEMVEE.

(I Fraværelsen.)

Underlige Aftenlufter!
Hvorhen vinker I min Hu?
Svale, milde Blomsterdufte:
Siig, hvorhen I bølge nu!
Gaaer I over hviden Strand
Til mit elskte Fødeland?
Vil I der med Eders Bølger
Tolke hvad mit Hierte dølger?

Matte Sol! bag Biergets Stene
Luerød du synker ned.
Og nu sidder jeg allene
I min dunkle Eensomhed.
Hiemme var der intet Field!
Ak, saa er jeg ude vel?
Skal i Nat ei barnligt blunde
I mit Herthas grønne Lunde.

Norges Søn! jeg vel kan mindes
Du har sagt med smeltet Bryst,
At i Himmlet ene findes
Rolighedens stille Lyst.
Schweizer, som paa Klippen boer!
Du har talt de samme Ord;
Hellig Længsel drev med Vælde
Eder til de vante Fjelde.

Troer I da, at Klippen ene
Præger sig i Hiertet ind?
Akl fra disse nøgne Stene
Vender sig mit bange Sind.
Synger Granens, Fyrrens Lov!
Hvor er Danmarks Bøgeskov?
Gustne Flod, som her sig krummer,
Dysser ei min Stæl i Slummer.

Hjemme rinder ingen Floder
I en siid og leret Grav:
Livets Kilde, Glædens Moder
Taarner sig, det sølvblaa Hav!
Slynger sig med venlig Arm
Om sin Datters fulde Barm,
Og med Blomsten sig forlyster
Paa Siølundas unge Bryster.

Stille, stille! Baaden gynger
Hisset mellem Siv og Krat;
Sødt en Mø ved Cithren synger
I den lune Sommernat:
Rene Toner! Milde Lyst!
Hvor du strømmer i mit Bryst.

Men hvad savner jeg og græder,
Mens hun dog saa venligt qvæder?

Det er ei den danske Tunge,
Det er ei de vante Ord!
Ikke dem jeg hørte siunge,
Hvor ved Hytten Træet groer;
Bedre er de vel maaskee,
Ak! men det er ikke d c.
Bedre troer jeg vist hun qvæder;
Men tilgiver, at jeg græder.

Tager ei min Sang for andet,
End et ufrivilligt Suk.
Længselsfuldt heniler Vandet,
Aften er saa blid og smuk.
Mangen saadan Aftenstund
Sad jeg i min kiære Lund.
Mindet vender nu tilbage;
Det var Aarsag i min Klage.

Tidlig misted jeg min Moder,
Ak! det gjorde mig saa vee.
Danmark er min anden Moder,
Skal jeg meer min Moder see?
Livet er saa svagt og kort,
Skiebne vinker længer bort.
Skal jeg med den sidste Varme
Trykke mig i hendes Arme?